

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1044: Dùng Tâm Không Phân Biệt Chấp Trước Để Tu Hết Thấy Thiệt Pháp (Phần Thượng)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 091)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Dùng tâm không phân biệt chấp trước, tu tất cả thiện pháp. Tức là hợp với “chư pháp như nghĩa” (nghĩa Như của các pháp), là cái nhân để thành tựu Pháp thân. Phước huệ song nghiêm (phước huệ cùng trang nghiêm), là cái nhân để thành tựu Báo thân. Viên tu tất cả, đạt được phương tiện trí, là cái nhân để thành tựu Ứng hóa thân vậy. Đã là xứng tánh viên tu, cho nên tánh đức mới có thể hiển lộ viên minh, ba thân hiển hiện, mà thành Vô thượng Chánh đẳng giác, cho nên gọi là ‘đắc’ (chứng đắc) vậy.】

Đoạn này hoàn toàn áp dụng thực tiễn vào sự tướng để tu hành, cũng có nghĩa là nói chúng ta trong đời sống hằng ngày, nên tu Kim Cang Bát Nhã như thế nào, đặc sắc của Kim Cang Bát Nhã chính là lìa tướng lìa niệm, cho nên không phân biệt chấp trước là điều vô cùng quan trọng. Câu nói này chính là ý trong kinh nói “dùng vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả”, hợp lại mà nói thì chính là lìa tất cả phân biệt chấp trước. “Tu tất cả thiện pháp”, Ngài không nói là “hành tất cả thiện pháp”, mà lại nói là “tu tất cả thiện pháp”, từ ngữ then chốt của câu này nằm ở chữ “tu”, ở chữ “thiện pháp”. Phạm vi của câu này vô cùng rộng lớn, cũng vô cùng sâu sắc. Phàm những gì mang lại lợi ích cho tất cả chúng sanh, bất luận là lợi ích trước mắt, lợi ích trong tương lai, lợi ích đời sau, chỉ cần là việc mang lại lợi ích cho tất cả chúng sanh, thì đây đều là thiện pháp.

Trong kinh văn dùng một chữ “tu”, điều này chính là hiển thị rõ, phàm phu trong đời sống hằng ngày thường hay phạm phải sai lầm, đó chính là tổn người lợi mình, bất luận là tư tưởng kiến giải hay những việc làm ra, không gì là không lấy tự lợi làm đầu. Trước cầu lợi mình, sau đó mới có thể nghĩ đến việc

làm lợi ích cho người khác, thành thật mà nói thì điều đó đã là vô cùng hiếm có rồi. Cho nên Phật dùng một chữ “tu”, “tu” là đem những suy nghĩ, cách nhìn sai lầm, những hành vi sai lầm đó của chúng ta, đem chỉnh sửa lại cho đúng, chữ “tu” này ý nghĩa rất sâu sắc. Tiêu chuẩn của nó quả thực không giống với các kinh luận khác, tiêu chuẩn của nó là lấy “chư pháp như nghĩa” làm tiêu chuẩn, tiêu chuẩn này rất cao. Trong Phật pháp thông thường mà nói, thì nó cao hơn tiêu chuẩn của cõi Trời, cõi Người, Ngài không nói là phù hợp với ngũ giới thập thiện, nếu nói phù hợp với ngũ giới thập thiện thì đó là tiêu chuẩn của nhân thiên. Ngài không nói phù hợp với lục độ vạn hạnh, lục độ vạn hạnh là tiêu chuẩn của Bồ Tát. Ở đây nói phải hợp với “chư pháp như nghĩa”, điều này rất cao, tiêu chuẩn này là tiêu chuẩn trên quả địa Như Lai. Chúng ta từng đọc qua trong kinh văn, “Như Lai giả, chư pháp như nghĩa” (Như Lai là nghĩa Như của các pháp), cho nên tiêu chuẩn này là tiêu chuẩn cứu cánh viên mãn. Tiêu chuẩn cao như vậy, nếu như chúng ta có thể đạt được một chút, có thể đạt được một phần, hai phần, thì đều là Pháp thân Đại sĩ, cũng giống như bốn mươi một vị Pháp thân Đại sĩ mà trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói. Từ đây chúng ta cũng có thể hiểu rõ, “Kinh Kim Cang” và “Kinh Hoa Nghiêm” là cảnh giới ngang bằng nhau, đều là cảnh giới của Pháp thân Đại sĩ. Đây là cái nhân để thành tựu Pháp thân, chúng ta muốn phá một phẩm vô minh, chứng một phần Pháp thân, thì phải dùng phương pháp này để tu, điều này đã nói ra được đại ý rồi.

Tôi nghĩ các đồng tu sau khi nghe xong, nhất định vẫn còn nghi vấn, đó là trong đời sống hằng ngày phải tu như thế nào? Để cho chúng ta ngay trong đời này, thực sự có thể đạt được Vô thượng Bồ đề, câu cuối cùng trong kinh văn là chứng quả, cũng tức là ngay đời này thành Phật. Kinh giảng đến chỗ này, tôi nghĩ các đồng tu đều có thể thấu hiểu, phàm phu trong một đời, nếu muốn chứng được Vô thượng Bồ đề, thì chỉ có một con đường: Niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Nếu hiểu minh bạch đạo lý này, thì đoạn văn này sẽ rất dễ hiểu, liền có thể áp dụng thực tiễn ngay trong đời sống hiện tại của chúng ta. Tất cả thiện pháp là gì? Là lão thật niệm Phật. Thế nào gọi là tu tất cả thiện pháp? Là buông xả tất cả thân tâm thế giới, không còn để sự vướng bận ở trong tâm. Bạn chỉ cần để sự vướng bận ở trong tâm, thì bạn hoàn toàn chưa buông xả. Chúng ta nêu một ví dụ rõ ràng, bạn hiện tại vẫn còn rất nhiều tài sản, bạn vẫn còn rất nhiều tiền của, bạn nói tôi niệm Phật sắp vãng sanh rồi, tôi phải bàn giao lại cho những ai, để cho những ai đi kế thừa, để họ đi làm những việc gì. Bạn mà có ý niệm này, hành động này, thì thử hỏi bạn đã buông xả chưa? Chưa buông xả.

Thực sự buông xả rồi, thì mặc kệ tất cả đi! Không can dự gì đến ta cả, cái tâm đó mới thực sự thanh tịnh. Tôi ra đi rồi, căn nhà này của tôi phải giao cho ai, tiền tiết kiệm ngân hàng của tôi phải giao cho ai, phải đi làm việc gì, chưa buông xả! Ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thấy đều đầy đủ; người như vậy niệm Phật, có thể vắng sanh được không? Có vấn đề rất lớn! Cho nên trong kinh dạy chúng ta “ưng vô sở trụ”, hiện tại liền vô sở trụ, hiện tại liền không có việc gì, thì tâm của bạn mới thanh tịnh, mới có thể tương ưng, một câu Phật hiệu đó của bạn mới gọi là lão thật niệm Phật. Trong tâm vẫn còn vướng bận, vẫn còn rất nhiều ý niệm tồn tại, là không lão thật. Chư vị hãy lấy tiêu chuẩn này để quan sát, người lão thật thật sự là quá ít rồi, quả thực là lông phượng sừng lân, vô cùng hy hữu. Những người lão thật vô cùng hy hữu này, hy vọng chính chúng ta là những người như vậy, đây mới thực sự là phi thường. Thấy đều buông xả! Việc lợi ích chúng sanh, đó là việc của Phật Bồ Tát, tất cả đều do Phật Bồ Tát an bài, chúng ta đừng bận tâm, chúng ta bận tâm một chút xíu thôi thì đã là không lão thật rồi. Phật Bồ Tát an bài như thế nào? Phía trước đã nói qua rồi, Phật Bồ Tát vô niệm, mọi việc trên thế gian đều là cảm ứng đạo giao, làm được một cách viên mãn, mảy may khiếm khuyết cũng không có, trong tâm Phật Bồ Tát lìa tướng lìa niệm, đây là tất cả thiện pháp. Đây là không có điều gì là không thiện, chỉ cần có thể lìa tướng lìa niệm, thì không có điều gì là không thiện, có thể nói tất cả mọi thiện pháp thế gian và xuất thế gian, bạn đều thấy đều viên mãn, viên tu viên chứng. Trong tâm nghĩ đến chuyện tốt, nghĩ có nhiều hơn nữa thì vẫn bỏ sót không ít, vẫn còn rất nhiều điều bạn chưa nghĩ tới. Cho nên bạn xem, buông xả tất cả, tâm thanh tịnh hiện tiền, thì cái thiện này mới viên mãn, như vậy mới có thể tương ưng với “chư pháp như nghĩa”. Nếu không, trong tâm vẫn còn ý niệm tồn tại, mảy may ý niệm tồn tại thôi, thì liền không tương ưng. Đây là hy vọng các đồng tu học “Kinh Kim Cang” cần phải sâu sắc tư duy.